

Vážení přátelé,

Dovolte mě, abych Vás přivítal na setkání, které jsme si dovolili uspořádat při příležitosti uplynutí 30 let od myšlenky navštěvovat každoročně Tatry. Úvodem bych chtěl mezi námi přivítal nejstarší účastnice zájezdů, paní Raisu Tobíškovou, a paní Bémovou. Na dálku bych chtěl pozdravit i paní Mikšovou, která se nemohla ze zdravotních důvodů dnešního setkání zúčastnit. Rája Tobíšková proslula na našich zájezdech jako zdravotní sestra vybavená zdravotní brašnou, možná, že uvnitř měla i nezbytný rum první pomoci, ale je třeba říci že nám byla a je i matkou, tetou, patronkou a když nejede tak prostě velmi chybí. Dvojice Bémová-Mikšová to byla pro nás v těch počátečních ročnících taková decentní dvojka, které patřil náš tehdy mladický obdiv, co ty dvě „postarší“ dámy jsou schopny zvládnout. To byl náš, bohužel tehdy velmi neuvážený názor. Paní Bémovou jsme měli o malinko radši, neboť měla blíž k penězům pro Svazarm. Na paní Bémovou Vám musím ještě prozradit, že kromě toho, že s námi přestala jezdit podle mého názoru předčasně, se i v současné době věnuje cestování a především je autorkou velmi pěkných olejomaleb.

A celkové přivítání patří Vám všem, kteří jste si našli čas a přišli pobejt mezi kamarády. Když se rozhlédnete kolem sebe jistě dříve či později vidíte samé známé tváře. Ti kteří mají stejný problém jako já, nemohou si vzpomenout na jména, to mají usnadněné, neboť každý jste obdržel při vstupu jmenovku, kterou si laskavě připněte na svoji hrud'. Nám zapomětlivých bude tak dopřáno Vás oslovit a řádně pojmenovat.

Rád bych vás nyní seznámil s dnešním programem. Po mém úvodu předám slovo Jirkovi Ježkovi, který Vám řekne několik vřelých slov ke zhodnocení tatranského putování. Poté bude následovat premiéra dvoudílného fotoshow a nejdůležitější bude 3. část a to je hudba, zpěv a přátelské popovídání.

Technická poznámka: restaurace nám je k dispozici, každý sám objednává a sám platí.

I když jsem původně nechtěl unavovat nějakým dlouhým řečením, přesto si myslím, že je nutné vzpomenout jednu věc. Není zcela obvyklé, aby se takováto turistická tradice udržela tak dlouhou dobu. Když někomu řeknu, že letos pojedu do Tater v mém případě už po 25, tak většinou začíná pochybovat o mém duševnu. K tomu, aby se tyto turistické každoročky mohli uskutečnit, jsou potřeba lidé, kteří to zorganizují. Domnívám se a očekávám Váš souhlas, že je v této souvislosti potřeba poděkovat Jirkovi Ježkovi za dlouholeté vedení zájezdů, za to že z nás dělal a pomáhá dělat Ježkovi mržáčky a dokonce mu ani nevadí, když mu zazpíváme nelichotivou písničku. Jirka je totiž nejen vedoucím tatranských zájezdů s největší trvanlivostí ale i se 100% účastí. Naše poděkování bych chtěl tlumočit i Jiřince Antošové, dlouholeté ekonomce, která se stará o dobré hospodaření, evidenci, a řadu drobných prací, bez kterých by naše nezisková, amatérská organizace nebyla možná.

Ještě dříve, než skončím, chtěl bych Vás všechny pozvat na pravidelné potlachy, které jsou každou první středu v měsíci ve Stoleté. Hradečáci jsou na to upozorňováni houkáním sirén.

Při návratu z loňských Tater jsem se nechal slyšet a vzal jsem si za úkol vytvořit obrazové CD, ve kterém budou záběry ze všech ročníků tatranských zájezdů . Mylně jsem se domníval že to vyřídím během 14 dní. To ale nebylo možné ani náhodou. Stálo mě to 0,5 roku strávených u počítače . Dnes vidím, že bych mnohé udělal jinak a docela očekávám Vaše reakce. Jistě budete mít řadu připomínek ke kvalitě použitých snímků, výběru hudby, ale moji snahou bylo vytvořit průřez celým obdobím a vyjádřit, že vždycky byla sranda, pohoda a hlavně potřeba být v horách. Děkuji za pozornost a přeji Vám dobrou zábavu.

Jiří Holan

Restaurace Tennis Club

Hradec Králové v r.2006